

Drugi glas: »Odkar so ji v vojski ubili moža, se je strašno spremenila. Za nobeno delo ni bila več...«

Tretji glas: »In še tisto malo, kar je pri starem skopuhu v trgu za pranje in šivanje zaslužila, je potrošila za žganje namesto za kruh...«

Četrti glas: »Pila je iz obupa. Žalost, pomanjkajne, glad so zdaj storili svoje. Končala bo v norišnici.«

Peti glas: »Kaj bo z otrokom? Spet eno breme več občini...«

Strmi Francka v zabuhli, strahotno spačeni materin obraz, strmi v njene žareče, blodno vesele oči, strmi, vse vidi, vse sliši — in ne razume ničesar. Ena sama misel je v njej, ena sama prošnja, ena sama želja, ki prekriči vse drugo:

»Kruha! Kruha! Kruha!«

F. Güll — J. Pucelj:

Gnezdece.

*Spleza dečko na drevo. Leze, leze, z veje do vejice —
Joj, ojoj, visoko tako, Jej, jej, jej, gnezdecel
da komaj ga še doseže Jeeej!
naše oko. Kako se v njem vse smeji! —*

Nekaj zahrešči.

Joj!

Dečko že pod drevesom leži.

